

Conciones, Siue Conceptvs Theologici Ac Praedicabiles, In Omnes Totivs Anni Dominicas

Opvs Novvm Figvris, Allegoriis, Similibvs Ex Sacris profanisq[ue]
Scriptoribus plenißimum, cum occurrentium fidei controuersiarum
tractatione.

Besse, Pierre de

Coloniae Agrippinae, 1620

Feria IV. Post Dominicam I. Qvadragesimæ.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-56314](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-56314)

die Dominus procul a templo suo non eliminaret: at tempus non patitur, Auditores, quid per animalia hæc deoreretur, ostendere: quod mihi velim ignosci, verum hoc saltem dixerō, in templis (& impietatem non tolerādam) diem condici, locum designari, nutus impuros volitare, quibus animi voluntas explicatur. O peccatum & impietatem detestādam! o mille abominationem tormentis infernalibus puniendam! An non hoc est, domum orationis facere speluncam latronum?

Iterum igitur Domine prædones hos, sacrilegos hos, simoniacos hos è domo tua expelle, nam quemadmodū magnus ille Abraham è propriis ædibus idololatram Ismaelem exegit: ita quoq; tu summe Abraham Ismaeles hos, prorencias hos ab Ecclesia tua remoue. Iacob fratri Esau benedictionē præripuit: ita etiam tu Pater æterne, Pater Abraham, Isaac & Iacob, impios hos Esau, beneficiorum inquam Ecclesiasticorum mercatores, gratia tua & gloria priua; & vtrumq; nobis omnibusq; qui in templo sancto tuo nomen tuum adorant, nec negotiationes exercent, concede, gratiam inquam hæc in vita & gloria post mortem, Amen.

FERIA IV. POST DOMINICAM I. QUADRAGESIMÆ.

Partitio.

- I. De signis Dei seu miraculis.
- II. De signo Iona, quod sit.
- III. De signis Catholicorum.
- IV. De signis Nouatorum.

FIGVRA.

Generatio praua & adultera signum querit, & signum non dabitur ei, nisi Iona Propheta. Matth. 12.

Exod. 7. CVM Israelitarum ille terror Pharaos, & Tyrannorum omnium facile princeps, expectari vellet; num vere Moyses à Deo missus, ac ecclitus destinatus esset, qui populum Iudaicum è duro seruitutis ergastulo eripe-

ret; statim ab eodem signa & prodigia postulauit, dicens: *Ostende signa.* At videas hodierna die in hocce nostro Euāgelio nouos Pharaones, Scribas sc. ac Phariseos, qui cum tentare velient ac certo scire, num Iesus, ille pauperulus Nazarenus, vere Dei filius esset, verus illorum rex, & in lege promissus Messias, accedentes miracula ab eo fieri postulāt. *Volumus à te signum videre.* Ecce postulata eorum reliquam porro rei seriem adiungam, mox vt Virginem Deiparam salutauerimus cum Angelo dicentes:

AVE MARIA.

Nihil est in rerum natura, Auditores, quo vicinius ad æterni illius & infiniti esse, quod Deum nominamus, cognitionē accedimus, quam ipsa prodigiorum rerumq; præter communem naturæ ordinem accidentiū, & miraculorum patratio. Illa quippe sunt veluti riuus, per quos animæ nostræ ad diuinitatis usq; abyssos conducuntur: illa sunt igniculi & scintilla, per quas micantem illum Deitaris solē oculi nostri contemplantur. Vix viderat Sareptana illa vidua rediuuium filium & statim Heliam Prophetæ loco habet, ac veluti à Deo ad salutem domus suę missum veneratur; *vid. de ait. Nunc in isto cognoui, quonia vir Dei es tu, & verbum Dei in ore tuo verū est.*

Quamobrem hoc certum sit, ipsa miracula, quotiescunq; contingunt, vera esse diuinitatis indicia: quando n. audio solem ad Iosue imperiū stetit, matrem post partum virginē perseuerasse, corpus solidū vndis inambulasse, fornacē Babylonicam, igne succensam, minime nocuisse, statim mihi supernaturalis cuiusdā virtutis ac potentia, ab infinito illo Esse procedentis, in mentem venit.

Cognouit id David cum ait, *Qui facis mirabilia magna solus.* Vocē *Solus* addit, vt ceteræ Solius est creaturæ excludantur, ad quas nulla ratione Dei miraspectat huiusmodi opera præstare, vt quæ à curla patrum manu quæ infinite semper moueatur, quæq; re. virtute quadam omnipotente prædita sit, proficisci & fieri cōueniat, cum hoc ad solum Deum spectet, & nulli alteri sit concessum.

Tu solus scilicet es Domine, cuius est miracula patrare: tu solus es, qui sumus naturæ

I.
4. Reg. 17.
Ios. 10.
Mat. 6.
Dan. 3.
Psal. 135.

Natura & diabolus edere que- unt mira- bilia at nū- quam mi- racula.

princeps & artifex cum sis, & rebus, quæ in rerum natura non existunt ita imperes, ac si reuera existerent & eas velut in aciem ex nihilo creando producas, denique totius mūdi Dominus cū sis: *Δαυματῶν* & merito appellaris & diceris. Natura quidem ipsa solis deliquia in cælo, in aere tonitrua, flammæ & fulgura, in mari Euripos, in terra monstra, atque alias res mirabiles potest producere: verum vltim vel minimum patrare miraculum nulla ratione potis est.

Potestis quidem, vos dæmones, elementa in aère concitare, vt inter se digladiari videantur, tempestates suscitare, ventos & turbines agitare, Oceani vndas exciere, montes denique ipsos transferre aut concutere: at vbi receditis & omnia pacata sunt, non miracula, at solum mirabilia fuisse dicenda sunt. Non vestrum est mortuos ad vitam reuocare, visum conferre cæcis, gressum claudis, paralyfin dissoluere, morbos deniq; ipsos nullo remedio naturali, aut secreto aliquo humorum corporis humani motu, sanare: ita vt vere dicere possimus, nullum à vobis supernaturali quadam ratione, pristinae valetudini posse restitui.

Fixum itaq; sit ac certum ipsa miracula à solo Deo proficisci, & illa ipsa supernaturales quosdā influxus esse, ac velut aquas à prima veritate promanantes, propagines fidei, & religionis vincula. Teste huiusce rei habeo D. Augustin. hic enim lib. 4. de vtilitate credendi, c. 17. in libro contra Epistolam fundamenti apertissime confitetur, se vinculis miraculorum in Ecclesia detineri. Post illum quoq; Richardus à S. Victore. lib. 1. de Trinitate c. 2. exclamat: *Domine si error est quod credimus, à te decepti sumus: nam ista in nobis tantis signis & prodigijs confirmata sunt, & talibus quæ non nisi per te fieri possunt.*

At quid est miraculum? est noua quedam & præter ordinem probatio virtutis & potentia diuinæ, opus quoddam supernaturale, à diuinitate descēdens, ac veluti testimonium quoddam altissimi. est signum & nota supremæ cuiusdam auctoritatis, actus supremæ nature artificis, præter communem naturæ ordinem, & vulgarem operandi modum longe excellēs, ad gloriæ diuinæ manifestationem,

Ecclesiæq; vtilitatem productus. Deniq; est illud signum quod Iudei hodierna die in Euangelio videre desiderant, dicentes, *Magister volumus à te signum videre.*

Verum, antequam in altum vltius pro- uehamur, & longius in contextus arenam descendamus, consideremus oportet, duo esse hominum genera, qui nullo non tempore ac loco Deum tentant, noua ab eo miracula quotidie impudenter & importune quærentes: obdurati scilicet peccatores, & non credentes heretici: *gens mala*, intelligendi sunt peccatores, & *adultera*, intelligendi hereticos, illos scilicet Ismaeles, degeneres, & adulterinos, qui postquam matrimonium in baptismo cum casta illa Susanna, Ecclesia sc. iniierunt, solennibus illis votis & promissionibus pessundatis, hæresi velut pellici, sese magna cum sui ignominia impudentiaque, nec non magno lasciuie signo, coniunxere. At primo de peccatoribus verba faciamus.

Obduratus peccator, qui ad salutem adspirat, & infernalibus se tormenta euasuri existimat, tacita quadam ratione à Deo miracula videtur expetere. Hunc igitur nō abs re cum bono illo latrone cōferre posse videor, qui cum toto vitæ tempore latrocinia exereuisset, in vltimo vitæ articulo cōstiturus, idque in ligno crucis, miraculum iustificationis à Domino postulauit. Ita porro fieri videm⁹, Auditores, vt anima in peccatorum volutabro immersa, & in iisdem quodāmodo sepulta, miracula à Deo semper cōtendat: neque enim fieri vlla ratione potest, vt quis tergiversans ac moras nectens ex profundo peccati emergat, nisi suam Deus infinitis p- pemodum miraculis opem intermiscat, ac cooperetur. Admirandum plane opus ipsa Lazari fuit resurrectio, imo vero plurimorū miraculorū instar, videre sc. mortuum iam quadriquo corruptum, iam & fortidum è se pulchro prodeuntem: videre lapidem reuolui, institas & funes dissolui, animam in corpore redire, & id ipsum vitium inter homines conspici. Sed hoc ipsum est, quod in peccatoris conuersione videmus contingere, qui cōtractis inferni foribus, semipitendus prodit, lapidē & duriciem peccati deuoluit, vincula captiuitatis effringit, cui gratia redit, & peccator

Miracula in sola Christi Ecclesia esse testatur Aug.

Egregia Ricardi à S. Victore sententia. Quid sit miraculū.

II. Duo hominum genera à Deo miracula exigunt.

Hæresis veluti adultera

Peccator ad iustitiam sine miraculis peruenire nequit.

In peccatoris conuersione miracula videm⁹, qui cōtractis inferni foribus, semipitendus prodit, lapidē & duriciem peccati deuoluit, vincula captiuitatis effringit, cui gratia redit, & peccator

peccata dimittuntur. an non hæc infinita miracula sunt!

Ios. 8. Quartum porro miraculum fuit, muros ciuitatis Ierichuntinæ, (quæ sexcentis ali- quâdo hominum millibus valide restiterat) ad clangorem buccinæ sacerdotalis corruere? an vestra sententia, minus esse miraculum videretur, pernicitiam peccatorum, quæ non ipsi Ierichunti, verum peccatrici animæ instar murorum est, quæ Dei præcepto, legi naturæ, rationique toti mûdo communi resistit: ad vocem Sacerdotum, ad sonum verborum Sacramentalium, quæ instar tubarum Evangelicarum sunt, concidere, ac pœnitentiæ viam sternere? Quænam miracula, eque prodigia in Ægypto facta sunt ad vnicum Pharaonem conuertendum? Hem qui labores, quænam inspirationes, quænam admonitiones, quænam signa, quænam miracula requiruntur, vnus vt peccator ad bonam frugem redeat, vt relicto peccato in viam virtutis redeat.

Similitudo. Israelitæ cum in Ægyptum famis tempore descendissent, existimantes ibi se quatuor aut quinque ad summum annis mansuros, donec ipsa fames transisset: quadringentis annis in eadem hæserunt, & mortui sunt, ac posteri eorum nunquam nisi per prodigia & miracula egredi potuerunt. Et vero non aliud denotat, Auditores, quam peccatorem, cum in Ægyptum peccati descendit, nunquam redire aut reuerti in patriam posse, nisi Deus prodigia & miracula magno numero edat. *Gens praua signum petit.* Sunt mihi credite, impii, sunt peccatores, qui miracula à Deo efflagitant, quoniam iis necessaria sunt, vt ad vitam & gratiam reuertantur. Verum his non est adeo firmiter inhærendum, aut noua signa expectanda: aliud quippe vobis non dabitur, nisi signum Ionæ Prophetæ: agite pœnitentiam, hoc namque verum Ionæ signum est, & omnium miraculorum miraculum maximum: quamobrem aliud non est quod expectetis: Neque enim aliud Niniuitæ habuere, non aliud S. Mariae Magdalena, non David: non denique Petrus Apostolus: aliud quoque vos non habebitis. nam *signum non dabitur vobis nisi Ionæ Prophetæ.* O tempora! ô mores! Totus hodie terra-

rum orbis in miracula inclamat, miracula postulat, & absq; miraculis vix credere posse videtur. Et interea quot in mundo homines reperire est, Deus immortalis, qui vix semel cogitant esse Deum, esse aliquos manes & subterranea regna, quiq; nullum putent post hanc vitam locum superesse, in quo animæ præmiû accipiant, aut quidquam credant à morte nobis in altero esse mundo expectandum? Quod non à me ipso, sed Dauide mihi præcunte assero, *Dixit insipiens in corde suo, Non est Deus. Vere in corde suo: si enim ore & lingua hoc proferre ausus fuisset, omnes eû creaturæ mendacii conuicissent, quæ te confitentes, te prædicantes, per vniuersi mundi climata exclamant. Ipse fecit nos & nō ipsi nos.* **Psal. 94.** Taceant impii, taceant Athei: est Deus, nos eum agnoscimus, nos nostrum ei esse ascribimus, quidquid sumus aut habemus, ab ipso profectum est: nihil nostrum est. Quam multos pro dolor, videre est, qui miracula huiusmodi exigant, qui cum fidem ore confiteantur, in corde tamē eam negant, atq; ita contingit eos hæc blasphemias euomere.

Anne fieri potest, Deum aliquē esse, eumque ita rigidum & seuerum, vt in se delinquentes perpetuis apud inferos torqueat suppliciiis? anne credendum est, in terræ medio ac centro, inferorum locum esse, perpetuis ignibus exarsuantem, in quo damnati & demones inauditis cruciatibus castigentur? *Magister, ô doctor Sorbonice, volumus à te signū videre, credere non possumus, ostende, miraculo rem declara, athee, fiat, audi Isaiam regi Achaz loqueantem, Pete tibi signum à Domino Deo tuo, in profundum inferi, siue in excelsum supra: id ipsum & ego tibi inclamem. Superne namque videas Angelos ætulo depulso, ac beata Dei visione priuatos, in maximā infelicitatem prolapsos. at quonam prolapsos? in infernalē abyssum, ac flammarū locum. Magnū id profecto signum est. Deice oculos, & audies eiulatū, lamenta, ac desperatione plenam vocem illam Epulonis, *Cru- cior in hac flamma.* Intuere Dathan, Core, & Abiron cum tabernaculis suis, terrā dehiscēte, voragine absorberi: contemplare incendium, & deuastationem Pentapoleos, & dicitō nobis, vbinam hæc omnia contingāt, quo in loco*

Psal. 13.

Psal. 94.

Inferos esse.

Isa. 7.

Luca 16. Num. 16.

Gen. 19.

in loco lugubris illa tragædia peragatur? ac signa quam plurima videbis.

III. Qui de diuina dubitant prouidentia

Psal. 4.

Deut. 32.

3. Reg. 17. Dan. 14.

Exod. 16.

Psal. 94.

Ion. 2.

Dan. 14. Gen. 39. Ion. 2.

Est & aliud genus eorum qui diuinâ prouidentiam in dubium vocant, itaq; vt hanc esse credat, miracula efflagitant: multi dicunt, *Quis ostendit nobis bona?* fierine potest, vt Deus qui in cœlestib. illis, & aeris forniciibus habitat, qui nutu suo atq; imperio tot regna & prouincias moderatur: Angelorum scilicet in cœlo, hominum in terrâ, auium in aere, piscium in aquis, animarum in purgatorio, dæmonum in locis inferis; Deus inquam, hominum curam suscipiat, & erga eos prouidentiam suam singularem declaret? adeo vt nihil circa ipsos fiat, quod non Deus sciat, & perfectum habeat. *Domine, volumus à te signum videre.* O gens praua & adultera, impii, inquam, & athei: *Interroga patres tuos, & dicent tibi.* Repete priorum temporum memoriam, sciscitare à maioribus, vetus testamentum perscrutare, ac plurima signa reperies: Corui Eliæ in deserto panem suppeditant: Angelus Prophetam Æthiopa in Babylonem capillis arreptum transfert, vt captiuo qui in lacum leonum coniectus erat, prandium deferat, Cœlum pistoris vice fungitur, ac quadraginta annis sexcenta hominum milia in deserto manna pascit. Exclamem igitur, o prodigia immensa! o prouidentiam Dei singularem! an non hinc satis colligi potest, singularem hominum curam Deum gerere.

Hodie si vocem eius audieritis, nolite obdurare corda vestra, sicut in exacerbatione, secundum diem tentationis in deserto, ubi tentauerunt me patres vestri. Aliud signum non querite, nisi signum Ionæ Prophetæ, nec maius miraculum è cœlo importune efflagitate. Vnum hoc sufficit, vt in aduersis solamen, in dubiis animum, in angustiis spem suggerat. Ionas duplici angustia conclusus, ventre scilicet ceti, & cetero in ipsis aquis, nunquam sperare destitit. *Et ego dixi, Abiit sum à conspectu oculorum tuorum, verum tamen rursus videbo templum sanctum tuum.* Daniel in medio leonum constitutus animum non contraxit, Ioseph in captiuitate positus non dimisit, Ionas in ventre ceti sustinet, & auxilium Domini expectabat. In hoc signo vinces o anima mea, hoc sufficiet, & plusquam sufficiet, vt inter

fortuna procellas constituta non desperes; *at spera in Deo & fac bonitatem.* Deum time, *Psal. 36.* & in eum confide: *ipse enim deducit ad inferos 1. Reg. 2.* & reducit, per tristitia & aduersa deducens, & per læta ac prospera reducens.

Reuocate hic in memoriam, quod circa Christum quondam gestum, afflictis solatio est. Ille namque cruci affixus, crudele supplicium pertulit, ac mortem durissimam sustinuit, verum magna cum gloria deinde post triduum à mortuis resurrexit. Ad eundem plane modum, o homo, si crux tibi angustiarum toleranda est, si calamitatibus premeris, spera resurgere, & idem ipsum signum quod in Iona peractum fuit, in te peractum iri spera; noli dicere, quod dixit olim filia Sion, *Dereliquit me Dominus, Dominus oblitus est mei:* statim enim subiungeret Dominus: *Nūquid potest mulier obliuisci infantem suum? & si oblita fuerit, ego non obliuiscar tui.* O animarum nostrarum zelator Deus! fatemur & scimus, nunquam te nostri obliuisci posse, nimis enim profunde nos pectori tuo infixos & quodammodo insculptos habes, idque clavis quibus in cruce confixus es.

Deinde ipsi sunt hæretici, qui semper miracula efflagitant, & nunquam non signa miracula querunt. An non auditis, qui semper in clament, Vos Papistæ, vos Romani Iesum in Sacramento Eucharistia præsentem adesse dicitis; *non credam nisi videro.* neque enim vlla rei verisimilitudo est, volumus à te signum videre. Id ipsum fecit & Herodes, qui a Domino tempore Passionis signum aliquod videre cupidus erat. Fecerunt id ipsum & Iudæi, qui eundem Dei filium cruci affigentes, clamauerunt, *si filius Dei est, descendat de cruce, & credemus ei.* Verū hi Domino non amplius cruci affixo, sed sub speciebus Sacramentalibus latitanti plenis buccis conuiciantur, & clamant, *Si filius Dei est, de hoc est:* Si corpus eius in Eucharistia adsit, efficiat vt videmus, & credemus & adorabimus. Eximie magister noster, doctor Sorbonice, *volumus à te signum videre.* Tu porro minister Calvinista adsis, & sexcetera tibi signa produca. In Exodo manna; eius Sacramenti signum videbis, & Agnū Paschalem item alterum, in Genesi vero sacrificium Melchisedech. an non vera tibi illa videntur esse

esse signa? Vis videre miracula: aperi oculos, & caliginem ac velamen cæcitatatis ab iis remoue, ac cū Propheta regio dicit, *Reuela oculos meos, & considerabo mirabilia de lege tua.* Pertinaciam exue, fidem humilitatemq; amplectus, & videbis hic substantiam vnā in aliam conuerti, accidens sine subiecto subsistere, quantitatē sine loco esse, ac corpus plurimis locis existere, nullum tamē locum occupare, corpus inquam gloriosum non demonstrans gloriam, an non hæc vere miracula dicenda sunt? an non tibi hæc signa certissima esse videntur? nihil tu horum omnium credis, at credit David dicens, *Memoriam fecit mirabilium suorum misericors & miserator Dominus, escam dedit timentibus se.* Quamobrem qui omnia miracula, quæ è cælo proficisci possunt, in vnū conglobata, ac veluti in compendium redacta videre desiderat, ad Sacramentum hoc accedat: Deus enim, cum corpus hic suū nobis in cibum elargitus sit, omnia profecto miraculorum genera simul veluti in scenam produxisse videtur.

Ne ulterius procedatis, o Romani, inclamant etiam ministri, dicitis virtutem & potentiam miraculorum in vestra Ecclesia reperiri, atq; hanc de Babylone vestra opinionem diffunditis: Sed ipsum falsissimum est, nihil enim adeo ab ea alienum. iam enim à longo tempore fons ille miraculorum exaruit: cum fide vbiq; gentium diffusa, & stabilita, amplius iam necessaria non sunt. Erras insensate ministe, erras, & quidem crasse, & ignoranter. Si enim Centuriatorū vestrorum centurias, eorumq; annales legisse, vidisses proculdubio, vt vbiq; ad singulos annos, ad singula sæcula, miracula, vq; ad vndecimum sæculum enucleate enumerent, ac nil nisi miracula concrepent. Si temporis ratio permitteret: equidem te per omnes veterum annalium memorias, perque historiarū omnium campum exspatiaturus deducere, simulq; tibi ad oculum ostenderem, miracula ad nostra vsque tempora, & in hodiernam vsque diem in Ecclesia vigere ac permanere.

Nostin vero in quo miraculorum operatio consistat, aut quam ob causam Deus eadē fieri permittat: ipse tibi per transfennam dicā, non tam ea ad confirmationē aut stabilitimē-

Tom. 1. Bessæ Quadrag.

tū fidei: quā ad gloriæ diuinæ manifestatio- nem fieri: quin & aperte te docebo, etiam ho- dierna die & quotidie, in Ecclesia miracula manifesta patrari. At non tibi ipsa Ecclesiæ Sacramenta reddatur, vera esse miracula videntur? An nō vere miraculum videri queat, aquam quæ corpus in Baptismatis Sacramento lauat, animā simul à peccato abluere? an non miraculorum omnium maximū sit, peccatorum ad gratiā reditus; & iustificatio, quā quotidie in Ecclesia fieri cōspicimus? Sane, vt vere doctōr Angelicus. Scholasticorum facile princeps; Sorbonicorum columē, ac religiosorum decus, D. Thomas ait, *iustificatio & remissio peccatorum est maximum opus Dei*, quotidie tamen eam in Ecclesia contingere videmus. Quin etiam ignis ille infernalis; qui in damnatorū animas, & in dæmones agit, qui spiritus sunt huiusmodi actionum incapaces (cum purgatorium ipsum denegatis) an non cum miraculo illic agit & operatur? Quamobrem gens praua & adultera, nolite amplius signū querere, aliud non habebitis quā Ionæ Prophætæ; & nisi eodem quo Niniuitæ modo penitentiam egeritis, simili flagello castigabimini, ac simile periculum incurreritis.

Verum iam satis superq; vos è nobis signa postulastis Caluinistæ, iam nos è contra à vobis signa postulamus & miracula: *Magister volumus à te signa videre*, qui sitis, vnde missi, quādo veneritis, & quid inter nos agatis? Ad eundem plane modum olim Tertullianus Valentinum & Apellem vtrunq; hæreticum interrogauit: *Quis estis vos, quando venistis, & vnde venistis, quid facitis inter nos?* scrip. heret. declarate nobis qui sitis, ostendite nobis miracula. Caluine volumus à te signum videre, cum nimirum te missum extra ordinē iactas: Alcoranus tuus recens est; nuper inuēctus, bilinguis nostris penitus repugnans: cum tua re formata Religio scateat paradoxis, plena sit prodigijs doctrinis, cum omni antiquitate à quo missi pugnās, blasphemijs, sacrilegijs, cōtradictio- nibus, priuationibus, negationibus, reb. nullius momenti, & apinis triticisq; ac germanis gerris sit refertissima: interea tamen immediate à Deo te missum iactitas; profer igitur tua miracula, produc tuæ auctoritatis testimonia, pmas quib. tibi credere possimus lit-
 M m teras,

M m teras,

Psal. 118.

Psal. 110.

Obiicit hæreticus nullum amplius in Ecclesia miraculū patrari.

Centuriatores miracula enumerarunt, quæ in vnoquoque sæculo cōtingerunt, ad sæculū vndecimū.

Miracula potissimū fiunt, vt

Quotidie adhuc in Ecclesia miracula fiunt.

D. Thom. 2. q. 113.

IV.

Ostendant hæretici, prodigijs doctrinis, cum omni antiquitate à quo missi pugnās, blasphemijs, sacrilegijs, cōtradictio- nibus, priuationibus, negationibus, reb. nullius momenti, & apinis triticisq; ac germanis gerris sit refertissima: interea tamen immediate à Deo te missum iactitas; profer igitur tua miracula, produc tuæ auctoritatis testi- monia, pmas quib. tibi credere possimus lit-

teras, profer tabulas, *Volumus à te signum videre.*

Quemadmodum enim in omni bene-
futura republ. læsæ maiestatis crimē haberi
cōsuevit, si quis absq; plena Principis aucto-
ritate milites cōscribere, & exercitū in regno
aliquo colligere conetur. Ita quoq; tu Cal-
wine, (proh rem indignissimā!) tympana pul-
sare, & tubam inflare in omni Ecclesie domi-
nio ausus es: ac milites cauponarios, leuis ar-
maturæ equites, Lurcones & helluones &
homines insensatos conscribere, non exhibi-
tis litteris quib. te missum ostenderes aucto-
ritatem stabilires, nō exhibito breui aliquo,
aut decreto magni illius Ecclesie Monarche.
Vere igitur vos læsæ maiestatis reitum diui-
næ tum humanæ: vos rebelles, vos turbulen-
ti: vos deniq; sediōsi estis, ita vt vere Pontifex
dixerit Innocētius: *Non sufficit, quod quis
que dicat se esse missum à Deo, hoc enim omnes
heretici iactitant, sed oportet suam missionem
probare per miracula.*

*Innoc. III.
de heret. c.
Cum ex in-
iuncto.*

Omnes
quotquot
à Deo mis-
si fuere ad
nostram
doctrinam
docendā,
semper do-
num mira-
culorum
patrando-
rum ha-
buere.

3. Reg. 18.

Exod. 18.

Hinc igitur discatis oportet, ò Catholici,
& vos imprimis, qui seducti & errore ex cæca-
ti estis: omnes hosce ministros pseudopro-
phetas esse, cum nunquā opere aliquo supra
commuam naturæ ordinem edito, vt ipsa
miracula sunt: vnde missi & à quo common-
strare poterint: & cum summus ille Deus
nunquam legem aliquam promulgauerit,
quam non simul & miraculis confirmarit: &
cum nullum vnquam in mūdum ad nouam
aliquam doctrinam docendam miserit: quē
non pariter & miraculorum dono decorauit,
vt si ad quos missi erant, & quib. prædica-
turi venerant, hinc crederent illos à Deo ve-
re esse destinatos. Video Eliam in legē Moy-
sis cum Propheus Baal disputantem ad mira-
culorum patratiōem descendere. Lex ipsa
in monte Sinai dabatur cum sonitu tubarum
& fulgurū, & ecce cœperunt audiri tonitrua, ac
micare fulgura & nubes densissima operire mon-
tem, clangorq; hic cum vehementius perstrepebat.

Quo quid aliud edocemur, quam legem
& doctrinam à Deo missam, & mittendam,
semper miraculis stabilendam, vt iis quibus
annuntiaretur, de eius veritate cōstaret. Mo-
ses à Deo electus & missus, vt in Ægypto po-
puli rebus patrocineretur, & Pharaoni, quo

Heb æos captiuitate solueret, suggereret, *Exod. 4.*
virgam habuit miraculis insignē, quæ in te-
stimonium esset eum vere & legitime à Deo
missum Daniel Propheta ab eodem, & ad i-
dem omnino negotium in regnum Babylo-
nicum missus miraculorum donū habuit, vt
somnia explicaret, cogitationes internas a-
periret, & intimos animi recessus declararet,
leonum feritatē compesceret, instar agnorū
eos mansuetos redderet, vt scæus impios &
peruersos conuinceret, innoxias Susannas
defenderet, Regum deniq; cogitationes in-
terpreteretur. An non vere nobis illa mira-
cula videntur? Ipse quoque Dei filius Iesus
Christus, à Deo ipso sine vllō medio in hunc
mundum missus, vt legem gratiæ hominibus
promulgaret, miraculorum virtutem cun-
ctipotentem secum attulit, *Opera qua ego fa-
cio, ipse testimonium perhibent de me. ipse quo-
que Satan tenebrarum princeps, scire deside-
rans num austerus ille ieiunator in deserto,
vere Dei filius esset, petiit vt miraculum ali-
quod ederet: si filius Dei es, dic vt lapides isti
panes fiant. Diceris quidem inquit oppugna-
tor, Messias esse, ac nouus Hebræorum legis-
lator: at ipse mihi persuadere vix possum, ni-
si miracula à te videam patrari, dic ergo vt la-
pides isti panes fiant: hinc ostende missionem
tuam. An non meministis legationis illius
quam Ioānes Baptista ad Christum destina-
uit? in qua cum legati à Christo petissent,
Tu es qui venturus es, an alium expectamus?
Tunc Messias es? tunc Filius Dei es? tunc il-
le legislator quē in lege promissum præsto-
lamur? Christus aliud nō respondit, quā quæ
patrabat miracula, dicens: *Ite dicite Ioanni,
cæci vident, claudi ambulant, leprosi mundan-
tur, mortui resurgunt, & pauperes euangelizan-
tur. Ac si dicere voluisset: Ite: ne amplius du-
bitetis, miraculis enim me esse demonstro,
cum cæcis visum, claudis gressum, leprosis
sanitatem conferam, mortuos deniq; ad vi-
tam reuocem. Atque hæc missionis meæ sunt
insignia, ac literæ patentes.**

Hinc igitur manifestum euadit, eos qui à
Deo sese ad nouum Euangelium prædican-
dum missos gloriantur, litteras extraordina-
riæ suæ missionis in promptu habere debere,
donum scilicet miraculorum. *Quamobrem
cum.*

*Christus
nouam do-
ctrinam
promulga-
turus mira-
culorum
donum
habuit.*

*Ioan. 10.
Matth. 4.*

Matth. 11.

Lib. de praescript.
Iridet sui temporis hæreticos Tertullianus, quod miracula edere non possent.

Erasmus in diatriba sua de lib. arbitri.

Lutheri arrogans respōsum.

cum vos Calvinistæ hac de re gloriemini, & huiusmodi vos esse iactiteris: exhibete nobis sigilla vestra, tabellas, paragraphos, ac signa litterarum vestrarum. Hoc ipsum quoque olim à Gnosticis testis ille antiquitatis requirebat Tertullianus, *Pro bent, inquit, se novos Apostolos esse. Volo virtutē eorum proferrī: agnosco vero maximam virtutem eorum, qua Apostolos in perversum emulantur. Illi enim de mortuis suscitabant, isti de vivis mortuos faciunt.* O diuinam & omni laude dignissimam sententiam! iridet ille hæreticos ac quodammodo nefaria Caluini miracula præfagit, quibus hominem, quem viuum ad vitam reuocare putabat, mortuum reddidit, vt multi auctoritate graues scriptores, ac cum primis Surius & Bolescus commemorant.

Ipse quoque Des. Erasmus, licet non vsque adeo boni in fide Catholica nominis, Lutheranos semper exagitabat, ac miracula ab iis efflagitabat: atque hoc inter cætera: *Non credebatur Apostolis, nisi miraculis fidem astruxissent: doctrina: nunc quislibet sibi postulat credit quod affirmat, se habere spiritum Euangelicum. Apostoli quoniam excutiebant viperas, sanabant agrotos, excitabant mortuos, ita demum creditum est, & vix creditum est paradoxa docentibus. Nunc cum iuxta communem opinionem adfirant pæne rægōdōrōrōq; nullus adhuc illorum existit, qui vel equum claudum sanare potuerit.* O verba omni præconio dignissima? & quam bene hæc scripsisti Erasme?

Lutherus porro auerno oriunda pestis, quæ totam Germaniam contagio suo infecit, impudenti sane & arroganti respōso hoc à se auertere conabatur: ita namque in comment. in Pl. 44. *Eructauit, scripsit, Obiiciunt, inquit, Papisæ fidem meam, & doctrinā miraculis non confirmasse. Quibus respondeo, hoc maximū esse miraculū, & maius miraculū vniquā factū, quod doctrina mea in tam breui tēpore sine ullo miraculo se dilatauerit.* Notate quæso perfidiam hominis frontē & supercilium. *tātū hoc namque miraculū habet, quantiū lapides deorsum tendere. aiebat magnus ille Angliæ Cancellarius Thomas Mor. ipsa etenim mortuū libertas, ipsa voluptatis concessio, & conuientia in sceleribus, ipsa coquina ac taberna, homo scelestissime, tātā tibi hominum*

multitudinem adiunxerunt, vt mirum non fuerit, doctrinam illam ad vulgi aures & palatum accommodatam, in tantum tantillo tempore inualescere ac propagari potuisse.

Audite egregium, huiusque rei maxime quadrans Callistæ meretricis apophthegma: quæ Callistæ cum Athenis, vbi corpus suum vulgabat, plurimorum adolescentum animos, qui Philosophiæ operam dabant, voluptatibus inescaret, atque a scholis auerteret, quādā die Socrati iocans dicebat: *Qui fieri dicā doctissime Socrates, vt doctrina & philosophia tua neminē amafiorum ad te queas adducere, quando tot ipsa ludo tuo adolescentes amoribus meis irrecitos, abduco.* Cui Socrates quam promptissime respondit: *Tu ad voluptatis declinā, ego ad virtutis ardua traho:* atque ita nō est mirum plures tibi adhaerescere, teque sequi. Orientis ille Antichristus Mahometus, dicere solebat, Christum quidem miraculis fidem suam cōfirmasse, armis vero & gladio se suā: se doctrinat vos Lutheræ & Caluine merito vos vestrā libertate voluptateque astruxisse, dicere poteritis. Potro, hæretici nolite amplius signum sequere, nolite miracula efflagitare: constat quippe vos pseudopphetas esse, ingestos ac quodammodo intrusos lupos, ac ministros Satanæ. Missionem enim non ostenditis, auctoritatis datæ decretum vobis non est, patientes denique non exhibetis. Quamobrem Catholici hos veluti pestes & orbis perniciem remis velisque fugite, ac furias hæc infernales cauti pertimete.

Tu porro fidei ium omnium caput, Ecclesiæ princeps, hæresum existit, pator, qui facis mirabilia magna solus, quique miracula in Ecclesia cum necesse, & visum fuerit, operari nō cessas: hodierna, quæso, die ea in peccatorum gratiam declares, *gens praua namque signū querit.* Operare quæso magnū hoc miraculum, iustificationē sc. eorum, peccatis eorū ignosce, vincula quibus captiui detinentur disrumpe, atque peccatis, in quibus veluti sepulti & obruti iacent, educito. Genti a. huic aduiteræ, hæreticis. sc. ac Nouatoribus aliud signū dare noli, quā vt, o Domine, qui non vis mori peccatoris, ad te conuertantur: aperi igitur & reuela oculos eorum vt errore agnito ad te reuertantur, volūtates eorū immuta, animos

M m 2 per-

peruicaces emolli, ac misericordiam ad te reuerſis exhibe.

Feciſti, ô Domine, tot in Ægypto prodigia, tot miracula ad vnus Pharaonis animû emolliendum feciſti: idipſum quoq; in tot animarum obduratarum ſalutem præſtare: re-duc ad Eccleſiæ tuæ caulam oues errantes, ô paſtor benigniſſime: vt tam ipſi quam nos, ſub eodẽ Deo, ſub eodem Redemptore, eodem paſtore, & in vna eademque Eccleſia viuentes humiles tibi hac in vita gratias, & laudem in altera reddamus. Amen.

FERIA V. POST DOMINICAM I. QUADRAGESIMÆ.

Partitio.

- I. Quanta vis in ſi orationi.
- II. Quæ ſint partes orationis & orantis.
- III. Quæ voces Chananaæ, qua Chriſti.

Domine fili Dauid miſerere mei, filia mea male à damonio vexatur. Matth. 15.

FIGVRA.

2. Reg. 14.

CVM vidua illa Thecuitis vnicum qui ſibi reſtabat filium, quemq; illa ſingulari amore proſequatur, ad mortem poſtulari, ſuppliciiſque iam iam à cognatis ſubiiciendum videret: gemens atque oculos lachrymis ſuffuſa Regi Dauid principi ſuo ad pedes ſupplex proci- dit, humiliq; obſecratione ne ſe ſemenq; ſuum deleri & familiæ nomen extingui ſineret, ac filio vitam hanc & communem ſpiritum concederet, poſtulauit. Id ipſum mihi hodierna die videre hic videor Auditores. Ecce enim hic mulierem Chananaeam in ſcenam prodeuntem; quæ cum filiam ſibi chariſſimam, quam illa, vt oculos diligebat, ab æterna iuſtitia ad necem poſtulari videret, vt de ea tartarei illi Carnifices, id eſt, diaboli, ſupplicium miſere eam torquendo, ſumerent, Redemptori Ieſu Chriſto, Domino ſuo naturali ſupplex ad genua aduoluta eſt, & lachrymans ac ſuſpirans filiaſanitatẽ ſuique conſeruatiõem eſſagita- uir. Inſigne argumentum eſt, Auditores, la-

tius id vobis deducendo explicabo, ſi Virgini prius ſalutationem impetrauerimus: dicamus igitur cuncti.

AVE MARIA.

Sublime illud ingenium Ariſtoteles, & omnis quotquot à duobus aut tribus annorû millibus exſtitere, Philoſophorû turba, nihil adeo in rerum natura, quam occultas illas qualitates in cælis latitantes, quas influxus vocamus, admirati ſunt. Magna quippe eorum vis & potẽtia: adeo vt omnia, quæ ſupra communem naturæ curſum in elementorum diſpoſitione cõtinentur, eiſdem velut cauſa primariæ, ac ſingulari aſcribi queant & imputari. Si enim ab iis cauſam fluxus & refluxus in mari, & quid Euripum recipere faciat, quid metalla ſub terra ſita excoquat, ac ſublimet: quid in oſſibus medulla exſiccet, ac redire cogat: cur magnes ferrum, ac ſuccinû paleas & feſtucas ad ſe trahat, inquiras: nulla alia ratione data, ad influxus cæleſtes & operationes occultas ſtatim deſcendent.

Influxus porro occulti orationis lôge maiores & præſtantes ſunt influxu illo cæleſti, eorum que effecta magis admiranda: vires eorum naturam ſuperant, ac longe ſupereminent. Senſit hoc vt præclare omnia, ſummum illud aureum eloquentiæ Chryſoſtomus, in homiliis in epiſtol ad Ephẽſios: *Orationis*, inquit, *vi naturam ſuperat*, vires porro eius iam aperiam.

Fuit ipſa Moysiſ & Aaron oratio, quæ terram fecit deliſcere, vt Core, Dathan, & Abiron detoraret. Fuit oratio, quæ mari Rubri ſinum aperuit, ac ſexcenta hominum millia, præter vxores ac pueros ſicco pede traduxit. Fuit trium puerorum oratio, quæ rabiẽm camini cohibuit, calorem compreſſit, ardorem & flammã in fornace Babylõnica exſtinxit. Fuit Joſue magni illius Iſraelitarum ducis oratio, quæ ſolem ſtare fecit, & ulterius vetuit procedere: atq; Ezechia, vt eiufdem è cõtra ymbra retrocederet. Quid plura? Eliæ oratio omnẽ cæleſtium influxuum curſum impediuit, atq; omnium Planetarum potentiam virtutemq; ad nihilũ redegit, adeo vt tribus ipſis annis & medio pluuia in ciuitatem Samariæ non deſcenderet. Oratio ignem cælo fecit.